

Silvia H. Allred

Førsterådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

Kernen i at være discipel

Når kærlighed bliver det styrende princip i vores omsorg for andre, bliver vores tjeneste til evangeliet i funktion.

Lige fra tidernes begyndelse har Herren undervist os i, at vi for at blive hans folk er nødt til at være af ét hjerte og ét sind.¹ Frelseren har også forklaret, at de to store befalinger i loven er: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind« og: »Du skal elske din næste som dig selv.«² Kort tid efter Kirken var blevet organiseret befalede Herren de hellige at »besøge de fattige og de trængende og yde dem lindring.«³

Hvad er det fælles tema i disse befalinger? Det er, at vi skal elske og tjene hinanden. Det er faktisk kernen i at være disciple i den sande Jesu Kristi Kirke.

Nu hvor vi fejrer 75 år med Kirkens velfærdsprogram, bliver vi mindet om formålet med velfærd, som er at hjælpe medlemmer med at blive selvhjulpne, at drage omsorg for de fattige og trængende samt at tjene. Kirken har organiseret sine ressourcer for at hjælpe medlemmerne med at sørge for deres eget, deres families og andres fysiske, åndelige, sociale og følelsesmæssige velbefindende. Biskoppens embede omfatter et særligt mandat om at sørge for de fattige og trængende

og om at forvalte sådanne ressourcer til medlemmerne i hans menighed. Han får hjælp af præstedømmekvotum, Hjælpeforeningen og især af hjemme- og besøglærere.

Hjælpeforeningen har altid været central i velfærd. Da profeten Joseph Smith organiserede Hjælpeforeningen i 1842, sagde han til kvinderne: »Dette er begyndelsen på bedre tider for de fattige og trængende.«⁴ Han fortalte søstrene, at formålet med foreningen var »at hjælpe de fattige, de nødlidende, enken og de forældreløse og udføre godgørende formål ... De vil fly den fremmede til undsætning, gyde olie og vin i den sørgendes sårede hjerte, tørre tårerne bort hos den forældreløse og få enkens hjerte til at fryde sig.«⁵

Han sagde også, at foreningen »måske vil udfordre brødrene til at gøre godt, når de tilser de fattiges behov – i søgen efter muligheder for at udøve barmhjertighed, og når de yder den hjælp, der er behov for – ved at hjælpe med at forbedre moralen og styrke samfundets dyder.«⁶

I dag deltager mænd og kvinder i Kirken sammen om at hjælpe de trængende. Præstedømmebærere sørger

for den vigtige støtte til dem, som har brug for åndelig vejledning og hjælp. Inspirerede hjemmelærere velsigner og sørger for evangeliets velsignelser til hver familie. De yder desuden styrke og talenter på anden vis ved at hjælpe en familie, som har brug for reparationer i hjemmet, hjælpe en familie med at flytte eller ved at hjælpe en bror med at finde arbejde.

Hjælpeforeningspræsidenter besøger hjem for at vurdere behovene for biskoppen. Inspirerede besøglærere våger over og drager omsorg for søstre og familier. De er ofte de første til at reagere i tider med presserende behov. Hjælpeforeningssøstre sørger for mad, yder barmhjertighedstjeneste og giver konstant støtte i tider med trængsler.

Kirkemedlemmer over hele verden har før i tiden frydet sig og bør nu fryde sig over de muligheder, vi har for at tjene hinanden. Vores fælles indsats hjælper de fattige, sultne, nødlidende eller nedtrykte og frelser derved sjæle.

Alle biskopper har adgang til Herrens forrådshus, som etableres, når »trofaste medlemmer indvier deres tid, talenter, færdigheder, barmhjertighed, materialer og økonomiske midler til biskoppen til omsorg for de fattige og til opbygningen af Guds rige på jorden.«⁷ Vi kan alle bidrage til Herrens forrådshus, når vi betaler vores fasteoffer og gør alle vore ressourcer tilgængelige for biskoppen til at hjælpe de trængende.

På trods af en hurtigt ændrende verden har velfærdsprincipperne ikke ændret sig, fordi de er guddommeligt inspireret og åbenbaret sandhed. Når Kirkens medlemmer og deres familie gør alt, hvad de kan for at forsøge sig selv, og stadig ikke kan opfylde de grundlæggende behov, er Kirken rede til at hjælpe. Kortsigtede behov

imødekommes med det samme og en plan for at hjælpe modtageren med at blive selvhjulpne iværksættes. Selvhjulpnehed er evnen til at skaffe livets åndelige og timelige nødvendigheder til sig selv og familien.

Når vi øger vores eget niveau af selvhjulpnehed, øger vi vores evne til at hjælpe og tjene andre på samme måde, som Frelseren gjorde. Vi følger Frelserens eksempel, når vi hjælper de fattige, syge og nødlidende. Når kærlighed bliver det vejledende princip i vores omsorg for andre, bliver vores tjeneste til dem evangeliet i funktion. Det er evangeliet i dets bedste øjeblik. Det er ægte religion.

I mine forskellige kirkekaldelser har jeg følt mig meget ydmyg ved at se den kærlighed og omsorg, som biskopper og hjælpeforeningsledere har vist deres folk. Da jeg tjente som stavens hjælpeforeningspræsident i Chile i starten af 1980'erne, gennemgik landet en dyb recession og arbejdsløshedsprocenten var 30 %. Jeg var vidne til, hvordan heroiske

hjelpeforeningspræsidenter og trofaste besøglærere gik omkring og »gjorde godt«⁸ under sådanne barske omstændigheder. De illustrerede skriftstedet i Ordsp 31:20: »Hun åbner sin hånd for den hjælpeløse, hun rækker hænderne frem mod den fattige.«

Søstre, hvis familie selv havde meget lidt til sig selv, hjalp hele tiden dem, som de mente, havde et større behov. Jeg forstod dengang mere klart, hvad Frelseren så, da han i Luk 21:3-4 sagde:

»Sandelig siger jeg jer: Denne fattige enke har givet mere end alle de andre.

For de har alle lagt i af deres overflod, men hun har givet af sin fattigdom, alt det, hun havde at leve af.«

Nogle få år senere var jeg vidne til det samme som stavens hjælpeforeningspræsident i Argentina, da hyperinflation ramte landet, og det økonomiske sammenbrud, der fulgte, ramte mange af de trofaste medlemmer. Jeg var igen vidne til det under mine nylige besøg til Kinshasa i Den Demokratiske Republik

Congo, Antananarivo i Madagaskar og Bulawayo i Zimbabwe. Medlemmer overalt, og især hjælpeforeningssøstre, fortsætter med at opbygge tro, styrker den enkelte og familien og hjælper de trængende.

At tænke på, at en ydmyg søster eller bror med en kirkekaldelse kan gå ind i et hjem, hvor der er fattigdom, sorg, sygdom eller krise, og bringe fred, hjælp og lykke, er forbløffende. Lige gyldigt hvor menigheden befinder sig, eller hvor stor eller lille gruppen er, har alle medlemmer overalt i verden den mulighed. Det sker hver eneste dag, og det sker netop nu et eller andet sted.

Karla er en ung mor til to. Hendes mand Brent arbejder sent og har en times transport hver vej. Kort tid efter deres anden lille piges fødsel fortalte hun følgende oplevelse. »Dagen efter jeg havde modtaget et kald om at tjene som rådgiver i Hjælpeforeningen i min menighed, begyndte jeg at føle mig ret overvældet. Hvordan kunne jeg påtage mig ansvaret at hjælpe med at drage

omsorg for kvinderne i min menighed, når jeg kæmpede med udfylde min rolle som hustru og mor til en meget aktiv toårig og et spædbarn? Da jeg dvælede ved disse følelser, blev den toårige syg. Jeg vidste ikke helt, hvad jeg skulle gøre for hende og samtidig tage mig af spædbarnet. Netop da dukkede søster Wasden, en af mine besøglærere, uventet op. Som mor til voksne børn vidste hun præcis, hvad hun kunne gøre for at hjælpe. Hun fortalte mig, hvad jeg skulle gøre, mens hun gik på apoteket efter medicin. Senere sørgede hun for, at min mand blev hentet på togstationen, så han hurtigt kunne komme hjem og hjælpe mig. Hendes reaktion på, hvad jeg mener var en tilskyndelse fra Helligånden, sammen med hendes vilighed til at tjene mig, var lige præcis den forsikring, jeg havde brug for fra Herren, om, at han ville hjælpe mig med at udføre min nye kaldelse.»

Vor himmelske Fader elsker os og kender vore unikke omstændigheder og evner. Selvom vi dagligt søger hans hjælp gennem bøn, er det som regel gennem en anden person, at han imødekommer vore behov.⁹

Herren har sagt: »Deraf kan alle vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden.«¹⁰

Kristi rene kærlighed kommer til udtryk, når vi yder uselvsk tjeneste. At hjælpe hinanden er en helliggørende oplevelse, der ophøjer modtageren og gør giveren ydmyg. Det hjælper os til at blive sande Kristi disciple.

Velfærdsplanen har altid været anvendelsen af evangeliets evige principper. Det er i sandhed omsorg på Herrens måde. Lad os forny vores ønske om at være en del af Herrens forrådshus i at velsigne andre.

Jeg beder om, at Herren vil velsigne os alle med mere barmhjertighed, næstekærlighed og medfølelse. Jeg

beder indtrængende om et større ønske og evne til at række ud og hjælpe de mindre heldigt stillede, de nedtrykte og de trængende, at deres behov må blive imødekommet, at deres tro må blive styrket og deres hjerte må blive fyldt med taknemlighed og kærlighed.

Må Herren velsigne os alle, når vi vandrer i lydighed mod hans befaling, hans evangelium og hans lys. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Moses 7:18.
2. Se Matt 22:36-40.
3. L&P 44:6.
4. Joseph Smith, i *History of the Church*, 4:607.
5. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 447.
6. *Lærdomme: Joseph Smith*, s. 447.
7. *Omsorg på Herrens måde: Vejledning for ledere om velfærd*, 1990, s. 11.
8. ApG 10:38; TA 1:13.
9. Se *Kirkens præsidenters lærdomme: Spencer W. Kimball*, 2006, s. 85.
10. Joh 13:35.